

Intermezzo ..... o akvarelu

Dneska je při západu slunce úplně fantastická obloha, že kdybych uměl jenom trochu malovat akvarelem, tak bych si vzal štětec z kuních chlupů a začal nabírat barvy z malých kelímků. Ten štětec v mé ruce by byl jako žíznivé zvířátko, co se chodí napít pokaždé do jinak barevné studánky, a pak bych jej vzal a začal zakrývat plochu bílého papíru těmi tvary mraků a bouřil je do stran a nahoru a tam kde bych chtěl modrou a sytou šedou bych tu barvu tlačil před sebou jako vítr, který všechny ty mraky taky žene svým směrem a plochy papíru, kde má být oblačně bílá bych vynechával, takže by to pak byla změť barevných kuních loužiček a suchých ostrovů a všechno bych to ještě znovu a znovu podtrhával tou šedou, která by se na dně mraků mračila víc a víc, až by mi začalo na papíře pršet a dole na okraji se spustilo spousta potůčků a říček až by z toho byla celá povodeň, ale hebcce vlhká, odtékající někam do jiného času a prostoru, do míst která člověk vidí tak možná ve spánku nebo když se dívá do slunce, pak rychle zavře víčka a na spodní straně těch víček běhají negativní obrázky toho skutečného slunce a kloužou na stranu kam člověk pohne okem. (Za zavřenými víčky bych nenápadně natáhl ruku, co nejdál by to šlo a z toho zapadajícího slunce si kousek utrl, rychle schoval do kapsy a pak teprve otevřel oči, ale pšššššš, ať o tom neví)

Maloval bych dál pořád rychleji a rychleji, tak jak zapadá to slunce a kuní chloupky by běžely pít do stále tmavších studánek a tmavé barvy by přibývalo a jasné mraky mizely s mizením slunce pod nánosem mokrých stínů, až by se mi přes všechno rozhostila noc, taková tichá a neprůhledná noc. Ne jako je noc ve městě, ale noc jaká je jenom na málo místech této planety. Ještě několik tahů a už je tady, je tmavě modrá a na východě už zpoza obzoru vytahuje noční čerň, ve které se mraky nadobro ztrácí. A já sedím a dívám se do té mokré tmy a čekám, až se voda rozplyne kolem jako nenápadné vlhko a plocha papíru zůstane úplně suše černá, tak jako by byla z té noční oblohy vystřižená. Počkal bych dlouho, až do úplného sucha, až by obloha dostala matný nádech, až bych mohl prstem svobodně po papíru přejet a nikde by nezůstala stopa. Pak bych vytáhl ten tajný kousek slunce a začal z něj uštipovat malinkaté kousky a přikládal je na ten černý suchý papír, aby se na něm rozsvítily hvězdy a ten poslední zbyteček bych o papír rozplácl a on by zazářil jako měsíc v úplňku.....Pak bych si lehl do trávy a papír zvedl tak vysoko jak jen by to šlo a z něj by se stala moje skutečná obloha.